

D ů v o d y:

vložkách zápisy. Potřeba tato v souzeném případě tu jest. Předmětem odporu jest podle žalobního návrhu sice jen vzdání se odkazu pozůstalostní nemovitosti, jež Dr. Cyril Z. zanechal svému synu Cyrilu Z-ovi a jehož se tento zřekl ve prospěch své matky, žalované Antonie Z-ové. Jest nesporno, že v čase žaloby odkaz ještě nebyl splněn. Cyril Z. ml. vzdal se tudíž jen nároku na odkaz, požadavku proti dědičce na vydání odkázané pozůstalostní nemovitosti a také žaloba odpůřčí směřuje v první řadě k tomu, by bylo prohlášeno, že právo z odkazu trvá. Prosažení tohoto odpůřčího plnění ovšem nevyžaduje knihovních zápisů. Ale žalobkyni jde hlavně o uspokojení pohledávky pomocí odpůřčího nároku a proto navrhla v žalobní prosbě také výrok, že žalovaný odpůřce jest povinen svoliti, aby věřitel k svému uspokojení sáhl na právo, tedy by uspokojení své pohledávky zpeněžením odkázané nemovitosti v cestě exekuce vymáhal. Provedení tohoto nároku žalobcova vyžaduje knihovní zápisy, neboť při vymáhání — zpeněžení — nemovitých věcí dojde nutně ke knihovní poznámce o zavedení dražebního řízení nebo vnucené správy (§§ 134 a 98 ex. ř.). Předpoklad § 20 odp. ř. pro poznámku odpůřčí žaloby jest tudíž dán. Nesejde na tom, že se uvedená knihovní jednání netýkají přímo nároku odpůřcova na obnovení nároku z odkazu proti dědičce, nýbrž jen jeho nároku na zpeněžení nároku odkazovníka, neboť také toto zpeněžení patří k provedení odpůřčího nároku žalobcova a zákon v § 20 odp. ř. nerozlišuje, nýbrž předpokládá toliko p r o v e d e n í odpůřčího nároku, k němuž jest třeba knihovního zápisu. Nelze také přehlížeti, že žalobci jde hlavně o to, aby svůj nárok na uspokojení z odkázané nemovitosti, jež jen vzhledem k odpůřčímu jednání dosud nemohl uplatnit, zajistil proti pozdějším knihovním nabyvatelům odkázané nemovitosti, a že účelem poznámky odpůřčí žaloby jest právě, by žalobce byl proti takovému nebezpečí chráněn. Rekursní soud zamítl proto návrh na poznamenání odpůřčí žaloby nepřáve.

Čís. 7972.

Důkaz krevní zkouškou.

Nelze připustiti důkaz, nabídnutý žalovaným ve sporu o uznání nemanželského otcovství v tom směru, že není otcem žalujícího dítěte, protože dítě přísluší k jiné krevní skupině než žalovaný.

(Rozh. ze dne 19. dubna 1928, Rv I 1852/27.)

Žalobě o uznání nemanželského otcovství a placení výživného bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Dovolání vytýká jako vadu řízení podle § 503 čís. 2 c. ř. s., že ani odvolací soud neprovedl žalovaným nabídnutý důkaz krevní zkouškou. Než důkaz ten pominuly nižší soudy právem. Žalovaný navrhl důkaz znalci o tom, že není otcem žalujícího dítěte, protože dítě přísluší k jiné krevní skupině než žalovaný. Avšak z této skutečnosti, i kdyby byla dokázána, nedalo by se podle vědeckého základu a podle povahy krevní zkoušky ještě usuzovati, že — jak by vyvrácení domněnky § 163 obč. zák. vyžadovalo — otcem dítěte není žalovaný, nýbrž někdo jiný. Úsudek ten by byl možným teprve tehdy, kdyby bylo jisto, že žalující dítě nepatří ke krevní skupině nejen žalovaného, nýbrž ani ke krevní skupině své matky. Teprve tehdy by bylo podle vědeckého základu a podle povahy krevní zkoušky jisto, že dítě vyšlo ze soulože matky s jiným mužem, a teprve pak by byla domněnka § 163 obč. zák. vyvrácena. Důkaz nabídnutý ve znění, jak učinil žalovaný, nevylučuje ani při kladném výsledku možnost, že žalovaný je otcem žalujícího dítěte. Nebylo proto třeba důkaz ten prováděti. Pominuly-li jej nižší soudy takto právem jako nepodstatný, netřeba se již obíratí výtkami dovolatelovými, zda jsou po právní stránce správnými (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) důvody, z nichž tak učinily, že totiž domněnku § 163 obč. zák. lze prý vyvrátiti toliko důkazem o nemožnosti zplození a že krevní zkouška podle dnešního stavu vědy prý není vhodným průvodním prostředkem.

Čís. 7973.

Kratší lhůty § 575, první odstavec, c. ř. s. neplatí v řízení o žalobě pronajímatele, by dal nájemce výpověď podnájemci, jehož vzal do podnájmu proti nájemní smlouvě.

Za platnosti zákonné ochrany nájemců nemůže se pronajímatel sporem domáhati na nájemci, by byl uznán povinným dáti podnájemníku výpověď.

(Rozh. ze dne 19. dubna 1928, Rv I 366/28.)

Majitelé domu domáhali se na nájemníku, by dal výpověď podnájemci, poněvadž ho vzal do podnájmu proti nájemní smlouvě se žalobci. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Výtka dovolatelova odpůrce, že dovolání jest opožděné, protože bylo podáno po osmidenní lhůtě stanovené pro nájemní věci (§ 575 c. ř. s.), není odůvodněna. Žalobci se domáhají toho, by žalovaný dal výpověď podnájemci, protože ho vzal do podnájmu proti nájemní smlouvě, kterou s nimi uzavřel. Tento právní poměr nespadá pod po-